

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatelky: **Ing. A. S.,** zast. JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D., advokátem, se sídlem Aranžérská 166, Praha 9, proti odpůrci: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013, č. j. 8 A 77/2013 – 27,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013, č. j. 8 A 77/2013 – 27 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Navrhovatelka podala dne 21. 5. 2013 u Městského soudu v Praze návrh na zrušení opatření obecné povahy, který odůvodnila tak, že odpůrce vydal 30. 4. 2012 pod č. j. MHMP-659872/2012/DOP-04/Ma změnu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, které nabylo účinnosti fyzickou změnou dopravního značení počátkem května 2012 a jehož obsahem bylo omezení nejvyšší dovolené rychlosti na úseku Strakonické ulice v Praze 5 (Malá Chuchle – Lahovičky) z 80 km/h na 50 km/h. Navrhovatelka dále uvedla, že je jí známo, že odpůrce předmětnou změnu místní úpravy

pravidel provozu neprovedl formou opatření obecné povahy, ale vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu je podle jejího názoru na tuto úpravu třeba jako na opatření obecné povahy hledět. Jelikož opatřením obecné povahy musela být provedena místní úprava pravidel provozu na pozemních komunikacích, kterou byla v daném úseku Strakonické ulice stanovena nejvyšší povolená rychlost 80 km/h, musela být i změna spočívající ve snížení nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h rovněž provedena opatřením obecné povahy, i když šlo o „návrat" k obecné zákonné úpravě, jelikož podle stěžovatelky zrušit nebo změnit opatření obecné povahy není přípustné jinak než právě opatřením obecné povahy. Z toho důvodu vyjádřila stěžovatelka své stanovisko, že napadený akt nebyl vydán zákonným způsobem. Jelikož jím odpůrce změnil obsah obecného užívání uvedené pozemní komunikace k tíži jejích uživatelů, mohl tím způsobit újmu na jejich právech. Konkrétně navrhovatelka byla postižena za přestupek spočívající v tom, že na předmětném úseku této pozemní komunikace jí byla dne 9. 5. 2012 naměřena rychlost jízdy 74 km/h, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 7. 2013, č. j. 8 A 77/2013 – 27, návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přisvědčil přitom navrhovatelce v tom, že napadené stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích lze dle judikatury Nejvyššího správního soudu za opatření obecné povahy považovat, dále se však zabýval otázkou legitimace navrhovatelky k podání návrhu na zrušení tohoto opatření obecné povahy. I při řešení této otázky odkázal městský soud na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, z níž dovodil, že aktivní procesní legitimace navrhovatelky je nesporná, neboť ta je založena na povinnosti tvrzení zkrácení na právech a navrhovatelka ji tedy splnila. Městský soud však neshledal věcnou legitimaci navrhovatelky, protože podle jeho názoru nedošlo k dotčení jejích práv, neboť podle § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), smí řidič v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/h, přičemž přestupku se dopustí i řidič, který překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci i o méně než 30 km/h. Z toho podle městského soudu plyne, že navrhovatelku napadené opatření obecné povahy na jejích právech nezkrátilo, a proto její návrh na jeho zrušení není důvodný.

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala navrhovatelka (dále též stěžovatelka) včasnou kasační stížnost, kterou opřela o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), tedy o tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnosti rozsudku.

[4] Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spatřuje stěžovatelka v tom, že městský soud uzavřel, že nebyla napadeným opatřením obecné povahy dotčena na svých právech. Takový závěr je podle ní v rozporu s § 101a odst. 1 a § 101d odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 80 zákona o silničním provozu, § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích a s § 171 – 174 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád. Stěžovatelka namítla, že napadeným opatřením obecné povahy byla omezena dvě její hmotná veřejná subjektivní práva, totiž právo řídit motorová vozidla vymezené skupiny vyplývající z jejího řidičského oprávnění (právo zaručené v ustanovení § 80 zákona o silničním provozu) a jednak právo k obecnému užívání pozemní komunikace motorovými vozidly zakotvené v § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Obě tato práva stěžovatelka dle svého vyjádření pravidelně vykonávala a vykonává tím, že v dotčeném úseku Strakonické ulice v Praze 5 jezdí motorovým vozidlem, které je legálně technicky způsobilé dosahovat vyšší rychlosti než 80 km/h. Stěžovatelka k tomu uvedla, že dne 9. 5. 2012 jí byla na tomto úseku naměřena rychlost jízdy 74 km/h, když dopravní značka č. B 20a stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h zde byla umístěna teprve 2. 5. 2012, a za tento skutek byla potrestána v přestupkovém řízení. Z toho podle názoru stěžovatelky plyne, že nebyla-li by v tomto úseku postupem odporujícím zákonu umístěna dopravní značka B 20a stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h, nebyl by její skutek vůbec protiprávní. Stěžovatelka dále uvedla, že obě její zmíněná hmotná veřejná subjektivní práva byla dotčena i tím, že vzhledem k pravidelnému používání této pozemní komunikace se u ní vyvinul dlouhodobý podvědomý návyk na původní nejvyšší povolenou rychlost 80 km/h, přičemž snížení této nejvyšší povolené rychlosti znamenalo zásah do tohoto jejího řidičského návyku. Tyto okolnosti by stěžovatelku vedly k tomu, aby v případném řízení o vydání opatření obecné povahy (které odpůrce nevedl, ačkoli měl) uplatnila své připomínky v souladu s § 172 odst. 4 správního řádu. Stěžovatelka také odmítla odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterými městský soud odůvodnil své stanovisko s tím, že ani rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 – 93, týkající se problematiky směrné části územního plánu, ani rozsudek ze dne 10. 6. 2010, č. j. 2 Ao 2/2010 – 116, týkající se rovněž problematiky územního plánování, na její situaci nedopadají a argumentovat jimi proto není případné.

[5] Namítaná vada řízení před správním orgánem podle stěžovatelky tkví ve skutečnosti, že odpůrce před stanovením změny pravidel provozu na pozemní komunikaci nevedl správní řízení o vydání opatření obecné povahy. Stěžovatelka tak neměla možnost uplatnit své připomínky, aby ochránila svá hmotná subjektivní práva. Tím odpůrce porušil všechna ustanovení části VI. správního řádu a toto pochybení mělo dle stěžovatelky vliv nejen na zákonnost napadeného opatření obecné povahy, ale právě i na její dotčená práva. Tuto vadu přitom stěžovatelka vytýkala odpůrci již ve svém návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

[6] Vada nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pak dle stěžovatelky pramení z toho, že názor městského soudu o nedostatku její věcné legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy není vůbec konkrétně odůvodněn, jak požaduje § 54 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka má zejména za to, že městský soud nemohl odůvodnit svůj názor o nedostatku její věcné legitimace tím, že překročením nejvyšší povolené rychlosti o méně než 30 km/h v obci se dopustila přestupku. Právní otázkou totiž je, zda byla nejvyšší povolená rychlost omezena v souladu nebo v rozporu se zákonem. Tím celá příslušná pasáž rozsudku městského soudu působí podle stěžovatelčina názoru nesrozumitelně, nehledě na to, že podle stěžovatelky cituje městský soud neplatné zákonné ustanovení, když § 22

zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, byl k 1. 8. 2011 zrušen. Stěžovatelka pak odmítla i možnost, že by městský soud měl v úmyslu tímto svým odůvodněním konstatovat, že se svým jednáním, tj. jízdou motorovým vozidlem rychlostí 74 km/h, dopustila tak jako tak přestupku, protože tato rychlost byla před změnou pravidel provozu na pozemní komunikaci provedenou napadeným opatřením obecné povahy rychlostí povolenou.

[7] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl odpůrce, že napadený rozsudek městského soudu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Podle jeho názoru není žádný důvod podřazovat úpravu pravidel provozu na předmětném úseku pozemní komunikace režimu opatření obecné povahy, protože šlo o snížení nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h, tedy na míru, která je pro provoz v obci stanovena i v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Z provedené úpravy pravidel provozu na předmětném úseku pozemní komunikace tedy neplyne povinnost odlišného chování od obecné úpravy stanovené zákonem. Odpůrce dále odmítl i stěžovatelčin argument spočívající v porušení jejího dlouhodobého a podvědomého návyku na původní rychlost; má totiž za to, že žádný takový návyk nemůže existovat, protože řidič je povinen dodržovat platná pravidla silničního provozu, musí tedy jezdit podle konkrétního dopravního značení, které se může měnit i v průběhu dnů podle aktuální dopravní situace. Z toho důvodu není možné jezdit po paměti. Podle odpůrcova mínění tak stěžovatelka nesporně spáchala dopravní přestupek.

[8] Na odpůrcovo vyjádření k podané kasační stížnosti reagovala stěžovatelka replikou, v níž uvedla, že o posouzení předmětné úpravy provozu na Strakonické ulici v Praze 5 jako opatření obecné povahy nemůže být pochyb. Toto hodnocení provedl podle jejího názoru městský soud správně. Podle stěžovatelky pak platí, že aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je nutno přiznat každému, komu je jím ukládána určitá povinnost, což je podmínka, která byla v předmětné věci splněna, protože šlo o zpřísnění povinnosti zdržet se jízdy přesahující určitou rychlost. Argument o řidičském návyku pak stěžovatelka použila pouze jako argument podpůrný, aby prokázala, že pro určitou třídu řidičů je důležité mít možnost být o záměru změny místní úpravy pravidel provozu na pozemní komunikaci informován předem a mít možnost k tomuto záměru uplatnit své připomínky, že tedy procedura předepsaná pro vydání opatření obecné povahy pro ně může mít reálný význam. Stěžovatelka také nijak nezpochybňuje odpůrcův názor, že řidič je povinen sledovat dopravní značení, avšak tato otázka podle jejího názoru s otázkou věcné legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nesouvisí. Stěžovatelka tedy nadále setrvává na svém názoru, že kdyby odpůrce neporušil svou zákonem uloženou povinnost vydat předmětné opatření obecné povahy řádným procesním postupem, měla by možnost být o něm s předstihem informována a v souladu se zákonem se proti němu bránit. O tyto dvě zákonem zaručené možnosti ji však odpůrce připravil.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[9] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Je tomu tak proto, že tato vada, byla-li by zjištěna, může být překážkou posouzení dalších kasačních námitek a sama o sobě by odůvodňovala zrušení napadeného rozsudku. Bohatá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu chápe coby nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, popřípadě takové, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, popřípadě zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 13, č. 244/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[12] Dle názoru stěžovatelky působí odůvodnění právního názoru městského soudu, podle něhož nebyla stěžovatelka úpravou provozu na pozemních komunikacích spočívající ve snížení nejvyšší povolené rychlosti z 80 km/h na 50 km/h na úseku Strakonické ulice v Praze 5 dotčena na svých právech nesrozumitelně, neboť je městský soud opírá o tvrzení, že se stěžovatelka dopustila přestupku. Nejvyšší správní soud k této námitce konstatuje, že dotčená část odůvodnění rozsudku městského soudu skutečně nepůsobí zcela přehledně, přesto však nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje. Z příslušné pasáže odůvodnění totiž vyplývá, že městský soud svůj názor opírá o skutečnost, že zákon stanoví v obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích jako nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h (proto městský soud cituje § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a tedy, že vedla-li změna pravidel provozu k tomu, že byla stanovena nejvyšší povolená rychlost tak, jak ji v obecné úpravě stanoví zákon o silničním provozu, nemohla být práva stěžovatelky touto změnou dotčena. Dovozování dalších důsledků, tedy zda jde nebo nejde o přestupek, pokud řidič motorového vozidla v obci překročí nejvyšší povolenou rychlost o méně než 30 km/h, je již z pohledu řešené otázky redundantní a v odůvodnění závěru, který městský soud přijal, působí poněkud matoucím dojmem, zvláště pokud – jak

stěžovatelka rovněž správně uvedla – městským soudem citovaný § 22 zákona o přestupcích byl v rozhodné době, kdy se stěžovatelka měla tohoto přestupku dopustit, již zrušený. (Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že se jedná o pochybení pouze formální, neboť shodná právní úprava je nyní obsažena v § 125c zákona o silničním provozu).

[13] Dále se Nejvyšší správní soud věnoval námitce nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, která spočívá dle stěžovatelky v závěru městského soudu, že nebyla úpravou provozu na pozemních komunikacích dotčena na svých právech a není tedy legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Odpůrce naopak vyjádřil názor, že dotčená úprava provozu na části Strakonické ulice v Praze 5 vůbec nebyla opatřením obecné povahy, neboť stanovila nejvyšší povolenou rychlost na míru stanovenou obecnou úpravou provedenou zákonem o provozu na pozemních komunikacích.

[14] Při řešení této otázky vyšel Nejvyšší správní soud z této zákonné úpravy. Podle § 171 správního řádu: „*Podle této části postupují správní orgány v případech, kdy jim zvláštní zákon ukládá vydat závazné opatření obecné povahy, které není právním předpisem ani rozhodnutím.*“

[15] Podle § 61 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, „*obecná úprava provozu na pozemních komunikacích je stanovena tímto zákonem.*“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení, „*místní úprava provozu na pozemních komunikacích je úprava provozu na pozemních komunikacích provedená dopravními značkami, světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály nebo dopravními zařízeními.*“

[16] Ustanovení § 77 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích zní: „*Místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní informace stanoví na silnici I. třídy, kromě rychlostní silnice, místně příslušný krajský úřad po předchozím písemném vyjádření příslušného orgánu policie.*“

[17] Dle § 101a odst. 1 s. ř. s. „*Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením* [Nejvyšší správní soud podotýká, že zde se jedná o zjevnou chybu v textu zákona, správně má být uvedeno „*opatření*“] *obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.*“

[18] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rozeznává mezi aktivní procesní legitimací navrhovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a aktivní věcnou legitimací, jejíž zkoumání je součástí posouzení důvodnosti návrhu. Věcná legitimace navrhovateli chybí zejména tehdy, pokud nelze nalézt souvislost mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele. Např. v

rozsudku ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 3/2009-82, tak Nejvyšší správní soud došel k závěru, že *navrhovateli nesvědčí aktivní věcná legitimace, jestliže nelze dovodit, že by v důsledku vydání změny územního plánu byl dotčen na svém právu, na němž má být dle svého tvrzení zkrácen (zde vlastnické právo). V takovém případě musí být návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítnut*.

[19] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v daném případě došlo k odstranění svislé dopravní značky č. B 20a stanovící nejvyšší povolenou rychlost na 80 km/h, jež představovala sama místní úpravu provozu na pozemních komunikacích, neboť dle zákonem stanovené obecné úpravy by nejvyšší povolená rychlost v daném úseku byla 50 km/h. Odstraněním této svislé dopravní značky tedy jednoznačně došlo ke změně místní úpravy provozu na pozemních komunikacích. Tento závěr přitom není podmíněn tím, že odstraněná svislá dopravní značka byla nahrazena jinou svislou dopravní značkou č. B 20a stanovící nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h (tedy ve shodě s obecnou úpravou provedenou zákonem o provozu na pozemních komunikacích). I kdyby zde totiž tato nová svislá dopravní značka umístěna nebyla, došlo by ke snížení nejvyšší povolené rychlosti v dotčeném úseku na 50 km/h (tedy na rychlost stanovenou obecnou úpravou dle zákona o silničním provozu) tím, že platnost předchozí svislé dopravní značky B 20a stanovící nejvyšší povolenou rychlost na 80 km/h by v souladu s § 6 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, skončila na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky. Rozhodující v tomto případě je tedy již ta skutečnost, že byla odstraněna svislá dopravní značka č. B 20a stanovící nejvyšší povolenou rychlost na 80 km/h; již tím byla provedena místní úprava provozu na pozemních komunikacích.

[20] Při hodnocení právní povahy aktů, kterými je realizována místní úprava provozu na pozemních komunikacích, je možno vyjít z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 – 100, č. 1794/2009 Sb. NSS, bylo konstatováno, že stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích od 1. 4. 2008 (neboť ke dni 31. 3. 2008 byl zrušen § 129 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, který stanovil, že se na proces tohoto stanovení nevztahoval správní řád), která zakládá pro účastníky provozu odlišné povinnosti, než by měli podle obecné zákonné úpravy provozu na pozemních komunikacích, je nutno považovat za opatření obecné povahy. Z povahy věci je přitom nutné dovodit, že opatřením obecné povahy je i takové stanovení úpravy provozu na pozemních komunikacích, které spočívá ve změně místní úpravy (odchylující se od obecné úpravy) na úpravu, která se s obecnou úpravou shoduje, tedy v konkrétním případě i omezení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo dálnici a rychlostní silnici) z 80 km/h na 50 km/h. Odpůrce se tedy mýlí, pokud ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neexistuje žádný důvod, proč takovou změnu režimu opatření obecné povahy podřadit. I odborná literatura totiž shodně uvádí, že (pokud ze zákona výslovně nevyplývá opak), lze opatření obecné povahy změnit nebo zrušit pouze opět opatřením obecné povahy, proti kterému je možné brojit u soudu (srov. Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. Bova Polygon,

Praha 2012, str. 1392). Obdobně se postupuje i v právní praxi známé soudu z úřední činnosti, když např. územní opatření o stavební uzávěře jsou rušena či měněna radou obce nebo kraje opatřením obecné povahy, aniž by zákon takový postup výslovně předvídal.

[21] Z tohoto závěru je nutné vyjít při hledání řešení otázky, která je Nejvyššímu správnímu soudu v tomto případě předložena stěžovatelkou k zodpovězení, tedy zda byla dána aktivní věcná legitimace stěžovatelky k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 s. ř. s. Městský soud v Praze konstatoval, že stěžovatelka nebyla na svých právech opatřením obecné povahy spočívajícím ve snížení nejvyšší povolené rychlosti na úseku Strakonické ulice v Praze 5 zkrácena, a proto není věcně legitimována k podání návrhu na zrušení tohoto opatření obecné povahy. S tímto závěrem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[22] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze uzavřít, že stěžovatelka nebyla na svých právech dotčena, pokud se prokazatelně změnila místní úprava provozu na pozemních komunikacích, kterou se rovněž změnily povinnosti, které musela stěžovatelka respektovat při řízení motorového vozidla. To pak platí zejména za situace, kdy byla stěžovatelce uložena ve správním řízení pokuta za to, že nově stanovenou nejvyšší povolenou rychlost nedodržela. Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu vedeného městským soudem pod sp. zn. 4 A 36/2013, že rozhodnutí, kterým Ministerstvo dopravy zamítlo její odvolání a potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, č. j. 1196789/2012/GroZa, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, je předmětem přezkumu v soudním řízení před Městským soudem v Praze, které dosud nebylo skončeno. Je tedy zřejmé, že stěžovatelce byla ve správním řízení uložena povinnost (sankce) za aplikace napadeného opatření obecné povahy. V takovém případě § 101a odst. 1 s. ř. s. předvídá možnost současného podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy spolu s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu vydanému na základě opatření obecné povahy. Za takových okolností je v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nutné dovodit nejen procesní legitimaci, která je založená toliko na tvrzení, že opatřením obecné povahy došlo ke zkrácení práv stěžovatelky, ale i legitimaci věcnou, neboť konkrétní dotčení na subjektivních hmotných právech stěžovatelky v důsledku tvrzené nezákonnosti opatření obecné povahy (stěžovatelka především namítá úplnou absenci zákonem předepsaného řízení o vydání opatření obecné povahy) zde nepochybně vyloučit nelze. Závěr městského soudu, že stěžovatelka nebyla věcně legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, je tedy nesprávný.

[23] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje na nepoužitelnost městským soudem citované judikatury, tj. rozsudku Nejvyššího správního soudu z 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 - 93, neboť právní názor zde vyslovený byl překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Důvod městského soudu, pro který zamítl stěžovatelčin návrh na zrušení opatření obecné povahy, tedy neobstál. Vzhledem k tomu, že se městský soud nezabýval argumentací stěžovatelky po věcné stránce, odůvodňuje shledání tohoto závěru zrušení jeho rozsudku bez dalšího, aniž by se Nejvyšší správní soud zabýval v kasační stížnosti namítanými pochybeními správního orgánu. V dalším řízení pak městský soud, vázán shora vyjádřeným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), přezkoumá věcné důvody, které stěžovatelka ve svém návrhu na zrušení opatření obecné povahy uvedla, a posoudí, zda jsou její návrhové body důvodné nebo ne.

[25] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu